

[Steincke.]

slagets § 1, der jo netop har til Formaal at undgaa, at alle de, der i den angivne Mellemtid har handlet, fordi de af de nærmere angivne Grunde var beordret dertil, eller fordi Loven — selv den ved Tvang gennemførte Lov — krævede det, falder ind under Lovforslaget, hvis Handlingen er begaaet før 29. August 1943. I Folketingsudvalget har man yderligere været opmærksom paa dette Hovedspørgsmaal og har stillet Ændringsforslag til § 1, hvorved Udvalget, som man kan se af Betænkningen, har tilsigtet en skarpere Udformning af Betingelserne for Straffrihed. Det synes jeg nu er en ejendommelig Udtryksmaade, da Hensigten med Ændringsforslaget netop er en Skærpelse af Betingelserne for at kunne straffe. Vi tiltræder imidlertid disse Ændringer, men af Hensyn til hele Problemet's Karakter og Faren for gennem Bagklogskab at gøre Uret — en Uret, der aldrig kan gøres god igen, og som maaske senere, naar Forholdene er faldet helt til Ro, vil føles som Udtryk for en Lovgivning paa et Stemningsgrundlag, som en Rigsdag altid skal være varsom over for — kan man ikke være omhyggelig nok i Formuleringen her, og jeg forbeholder mig derfor i Udvalget at drøfte denne Formulering nærmere, ogsaa med den højtærede Justitsminister.

Hvor langt disse Stemningsbølger kan faa Folk ud, ser vi jo daglig i Pressen, i Klappjagten og Angiveripsykosen paa Kontorer og i Institutioner inden for Tjenestemandskredse. Ja, selv et saa ansvarsbevidst og værdigt Medlem af den høje Rigsdag som det ærede Medlem af Folketinget Hr. Hoff, siger f. Eks. Sp. 185 i Folketingstidende, at Forslaget, som sætter Skellet ved 29. August 1943, samtidig

„indeholder en Erkendelse af, at det danske Folk som Helhed og dets Rigsdag og Administration først vaagnede op til Erkendelse af Nødvendigheden af at tage Kampen op ved de Begivenheder, der fandt Sted omkring den 29. August 1943“.

Hvad er det dog for en Paastand! Jeg aner ikke, hvornaar dette ærede Medlem har beæret Rigsdagen med sin Nærværelse, jeg har ikke haft Tid til at undersøge det, men vaagnet op til Erkendelse af Forholdene mellem den 9. April 1940 og den 29. August 1943 er han i hvert Fald ikke endnu. Han synes ganske uvidende om alle de forskelligartede Former for Modstand, der fra saa mange Sider ydedes ogsaa i disse Aar.

I Forbindelse med disse Problemer

støder det mig ogsaa at se saa det ene og saa det andet Navn hængt ud til offentlig Nedsabling og almindelig Foragt, endnu forinden Undersøgelse er sket, endsiges før Lov og Dom. Jeg kender godt personligt fra de lange Aar, jeg var Justitsminister, hvor umaadeligt let det er at forfølge en Mand og at faa Folk til at tro paa al mulig Løgn og Ondskab. Jeg behøver for mit eget Vedkommende blot at tænke paa, hvorledes Sehested, Knuth, Holstein o. s. v., o. s. v. — alle de, der nu enten er ude af Tilværelsen eller i hvert Fald inde et vist Sted — dengang blev taget under Armene rundt omkring, ogsaa af den hæderlige Presse, trods deres fanatiske og taabelige Beskyldninger. Vi skulde nødvendigvis efterligne disse nazistiske Forfølgelsesmetoder og da mindst af alt, hvor det drejer sig om saa alvorlige Forbrydelser som Landsforrædderi eller lignende, hvor en sket Uret næsten vil være uoprettelig i det almindelige Omdømme.

Endelig vil jeg endnu som et Spørgsmaal af mere principiel Karakter nævne § 12, Stikkerparagraffen, hvis Formulering straks stødte mig, og som i høj Grad tiltrænger nærmere Begrundelse, saa vidt jeg da kan se — en Begrundelse, som jeg hverken har kunnet finde hos den højtærede Justitsminister, i Folketingets Forhandlinger eller i Betænkningen. Den højtærede Justitsminister siger om denne Paragraf i sin Fremsettelsestale i Folketinget Sp. 118:

„Stikkeren vil kunne dømmes fra Livet, hvis hans Angiveri har medført, at nogen har mistet Livet, har lidt alvorlig Skade paa Legeme eller Helbred, er blevet ført ud af Landet eller er blevet berøvet Friheden i længere Tid“.

Det vil altsaa sige, at de i Forhold til Stikkerens eller Angiverens Handling rent tilfældige Følger kan faa afgørende Indflydelse paa Straffens Størrelse, uanset om Stikkeren slet ikke har tænkt paa Følgerne af sin Handling eller omvendt maaske netop af Ondskab har ønsket eller tilsigtet dem. Jeg ser, at i hvert Fald de ærede Medlemmer af Folketinget, Hr. Fr. Dalgaard og Hr. Vagn Bro netop har fremdraget dette principielle Spørgsmaal, men jeg ser som sagt ikke, at hverken den højtærede Justitsminister eller Folketingsudvalget har givet os nogen fornuftig Forklaring paa denne mærkelige Formulering af § 12. Stikkeri eller Angiveri under de angivne Forhold i de senere Aar var jo i sig selv en saa grov Forbrydelse og Konsekvenserne paa Forhaand saa uoverskuelige, at selve denne Handling maa rammes meget haardt,